

AAR

circular 134

AMICS DE L'ART ROMÀNIC

Filial de l'Institut d'Estudis Catalans

juny - juliol 1994

Institut d'Estudis Catalans

— Carme, 45-47

— 08001 Barcelona

EDITORIAL

Visitar una església o altres edificis, civils o militars, siguin medievals o moderns, comporta una complexa problemàtica: la recerca de la clau. Aquesta recerca és una tasca que s'ha de preparar amb antelació i esmerçar-hi temps. A vegades aquesta *investigació* fracassa perquè per localitzar els possibles responsables de la custòdia de la clau, la informació proporcionada per les institucions públiques o persones privades és escassa i insuficient. S'ha d'arribar a la porta de l'edifici amb l'esperança que al darrer moment hom descobreixi com es pot arribar a conèixer la situació de la clau i poder a la fi visitar el monument; un bar o una carnisseria en poden tenir la solució.

L'emoció de la recerca, si el final és feliç, de conte de fades, dóna una certa emoció a la visita; la *cacera* de la clau és una anècdota.

La visita als monuments d'una certa entitat oberts al públic no hauria de presentar problemes si s'ajusta a un horari concret i conegut, condicionat per una normativa laboral o de costum. Els darrers temps, en alguns d'aquests monuments de titularitat pública o privada oberts al públic s'ha organitzat la visita segons horaris i recorreguts amb criteris poc científics i massa crematístics, tant pel que fa al preu de l'entrada com per la propina recaptada pels guies. Aquesta organització fa impossible una visita individual o d'un grup d'una entitat cultural que no pensi fer el recorregut establert. La visita guiada ho té tot previst, però davant una pregunta la resposta és "no ho sé". És recomanable consultar una guia/llibre, sempre més ben informada. L'explicació —oficial de la visita— la majoria de les vegades no és vàlida per als alumnes dels nivells d'ensenyament més elementals, és un passeig anecdòtic i amb poca categoria cultural.

Hi ha una negativa total a qualsevol sistema per fer viable una solució a gust de totes les parts implicades. Al visitant se li nega categoria per a explicar el monument; el personal de vigilància i acompanyament és l'únic que coneix el monument i el pot explicar amb tota exactitud i fiabilitat.

Pensem que els monuments de titularitat pública, i fins i tot els privats, haurien de fer un esforç per millorar la visita i pensar que no són els únics que coneixen la seva història.